

צילום: גדי דגון

המלט Machine

תיאטרון תמונע, שונצינו 8 תל אביב 5611211-03 | www.tmu-na.org.il

המלט Machine

כשניגשתי ל"המלט משין" של מולר, מצאתי את "המלט" של שייקספיר מחדש. שניהם לא הניחו לי.

"המלט" של שייקספיר נקלע למסע טיהור בית. הבית שאמו ודודו זיהמו ברצח, שקרים ומניפולציות, כדי לשמור על המלוכה.

מולר חובט ב"המלט" השייקספירי על תמימותו המעכבת אותו מלנקוט עמדה ברורה לעשות מעשה. במחזה "המלט משין", מולר מעז לשלוף את "המלט" השייקספירי מנבכי תקופתו, לזמן שלו (גרמניה המזרחית) ולבטא, דרך קולו של המלט הקלאסי, את רגשותיו ודעותיו על החברה והתקופה שבה הוא חי.

מצאתי את עצמי מול שני קולות, "המלט" של שייקספיר ו"המלט" של מולר. בהשראת מולר הלכתי לחפש את "המלט" של הזמן והמקום בו אני חיה. אני הייתי "המלט", אומר מולר. אני מה"המלטים", אני כותבת. ואופליה? לא נופלת לנהר. היא נשארת לשמור על הדופק של העולם.

נאוה צוקרמן

צילום: דגנית תורג'מן

צילום: דגנית תורג'מן

When I approached Muller's "HamletMachine" I re-discovered Shakespeare's Hamlet.

Both were unrelenting.

Shakespeare's "Hamlet" finds himself on a journey to cleanse his house. The house his mother and uncle contaminated with murder, lies and manipulation in order to preserve the crown.

Muller pummels Shakespearean "Hamlet" for his naivete, hindering him from taking a clear stand or from taking action.

In "Hamlet Machine" Muller dares pull the Shakespearean Hamlet out of his era and plant him in his own time and place (Eastern Germany). He expresses, through classical Hamlet's voice, his emotions and opinions on the society and times in which he lives.

I found myself facing two different voices, Shakespeare's "Hamlet" and Muller's "Hamlet".

Inspired by Muller, I went searching for the "Hamlet" of my own time and place.

I was "Hamlet", says Muller.

I'm from the "Hamlets", wrote I.

And Ophelia? She doesn't fall in the water. She stays around to watch over the pulse of the world.

Nava Zuckerman

עלילת המחזה "המלט" של שייקספיר

צילום: גדי דגון

הורציו, ידידו של המלט, מדווח לו כי הוא ושני זקיפים שעמדו על משמר הארמון, ראו פעמים אחדות את רוח אביו של המלט בחשכת הלילה כשהיא צועדת בדממה לאורך חומות המבצר.

המלט מצטרף אליהם לשמירה, הוא מתייצב מול הרוח ומתחנן שידבר. הרוח מאשרת שהיא אמנם רוחו של המלך המת, שהכול מאמינים כי נפטר כתוצאה מהכשת נחש בעודו ישן בגן.

הרוח מגלה לנסיך המלט כי קלאודיוס, הוא זה שהרעיל את המלך וגרם למותו.

הרוח מבקשת מהמלט לנקום את דמה בלי לפגוע בגרטורד, אלא לתת לה להתענות על ידי מצפונה.

המלט מלך דנמרק מת. זמן קצר לאחר מותו, אחיו, קלאודיוס, שעלה על כס השלטון במקומו, נושא לאישה את אלמנתו, המלכה גרטורד.

הנסיך המלט, בנו של המלך המת, חוזר לדנמרק כדי להשתתף בהלוויות אביו, להיות נוכח בטקס הכתרת דודו ולהשתתף בחתונתה הבלתי צפויה של אמו לדודו. למרות שהמלט מתאבל על אביו ואינו מרוצה מנישואיה החפוזים של אמו, הוא אינו אומר דבר ואפילו מסכים לבקשתם של דודו ואמו להישאר ולא לחזור לויטנברג.

אופליה, שבורת לב בשל התנהגותו של המלט כלפיה ואבלה על מות אביה, יוצאת מדעתה ומטביעה את עצמה בנהר. אחיה לארטס שחוזר מצרפת כדי לנקום את רצח אביו פולוניוס, מחליט לעשות מעשה.

קלאודיוס מגלה לו שהרוצח הוא המלט ומציע לו לפתות את המלט לתחרות של דו-קרב, שבמהלכה יפגע לארטס בהמלט בחרב טבולה ברעל. תוך כדי הדו-קרב לארטס והמלט נפצעים פצעים אנושיים. גרטרוד, שצופה בהם, שותה בטעות יין מורעל, שנרקח על ידי קלאודיוס עבור המלט.

לארטס לפני מותו, מגלה להמלט את מזימתו של קלאודיוס דודו ומבקש את סליחתו. המלט הורג את קלאודיוס ובעצמו מתמוטט ומת.

המלט נשבע לנקום את רצח אביו ולהביא שלום לרוחו הנסערת. עוד לפני שהתרחשו האירועים האלה חיזר הנסיך המלט אחרי אופליה, בתו של פולוניוס, יועץ בכיר של המלך.

פולוניוס מכריח את אופליה לדחות את חיזורי המלט.

המלט צמא לנקמה אך אינו מוצא שעת כושר להרוג את קלאודיוס.

המלט מגלה לאמו את הסוד ומייסר אותה בדיבורו על בעלה המת. לפתע הוא מגלה שמישהו מסתתר מעבר לוילון ומצותת לשיחתם, הוא חושד שזה קלאודיוס והורג את פולוניוס.

קלאודיוס מגרש את המלט לאנגליה, בעקבות הרצח.

צילום: גדי דגון

■ צוות היוצרים

היינר מולר – מחזאי

1995–1929

מחזאי גרמני, משורר, סופר ובמאי תיאטרון ממזרח גרמניה. מהמחזאים החשובים ביותר של המאה ה-20. מחזותיו האניגמטיים והמקוטעים תרמו רבות לדרמה הפוסטמודרנית.

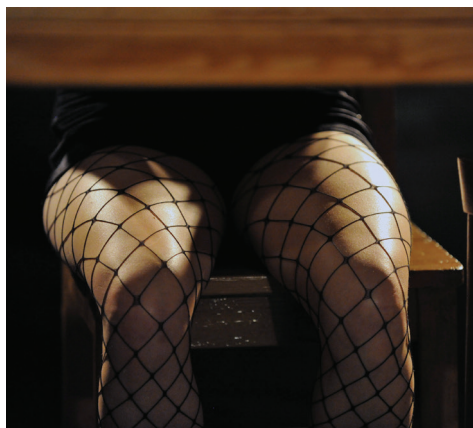
דורון תבורי – מתרגם

שחקן ומתרגם ישראלי. עוסק בתרגומים לתיאטרון, בשפות גרמנית, נורבגית וצרפתית. בין המחזאים אותם תרגם ניתן למנות את מקס פריש, הנריק איבסן, ברנאר-מארי קולטס, ברטולד ברכט, פדריקו גארסיה לורקה, קרל שטרנהיים, גוטהולד אפרים לסינג, ז'אן אנווי, ז'אן ז'אנה. זוכה פרס עדה בן נחום לתרגום בשנים 1996, 2009

פרס ראש הממשלה לתרגום בשנת 2002
פרס התיאטרון הישראלי למתרגם השנה בשנת 2000
כמו כן שיחק ומשחק על במות התיאטרון ב-40 השנים האחרונות, במאות תפקידים ומחזות שונים.

צילום: גדי דגון

צילום: גדי דגון

צילום: גדי דגון

נאוה צוקרמן – במאית

בשנת 1999 ייסדה את מרכז התרבות תמונע ברחוב שונצינו בתל אביב, כמרכז ליצירה עצמאית בתחום התיאטרון, המחול, המוסיקה, האמנות הפלסטית והפרפורמנס. בנוסף יזמה פסטיבלים שונים:

בתחום המחול – פסטיבל אינטימדאנס

בתחום המוסיקה – פסטיבל אולטרסאונד

בתחום התיאטרון – פסטיבל תמונע

ובתחום האמנות הרב תחומית – פסטיבל

א ז'אנר (בשיתוף עם יאיר ורדי).

בשנים 2000 עד 2005 שימשה כמנהלת האמנותית של פסטיבל הרמת מסך.

בשנת 2009 זכתה בפרס מפעל חיים של שרת התרבות לימור לבנת, על פעילותה בתחום המחול.

הקימה את אנסמבל תמונע בשנת 1981, במטרה לשמש אכסניה לסדנאות עבודה ליוצרים בתחומי התיאטרון, המחול, המוסיקה, הציור והכתיבה. מטרת הסדנאות הייתה לפתח את יכולת ההבעה והיצירה האישית של המשתתפים.

מנחה סדנאות בתיאטרון תמונע בתל אביב, ביה"ס לתיאטרון חזותי בירושלים, ביה"ס לאמנויות מצפה רמון, ביה"ס לאמנויות בבולטימור, אוניברסיטת טנסי, אוניברסיטת תל אביב, האקדמיה למחול בירושלים, בתיאטרות שונים בלובלין, לודג', קרקוב, פוזנן ומדריד, פסטיבל סדנאות (לונדון) ועוד.

צילום: גדי דגון

צילום: גדי דגון

מיצירותיה של נאוה:

"תמו-נע" - בכורה בפסטיבל עכו 1982 (מחוץ לתחרות).

"תשתו קפה" - בכורה בבית לסין תל אביב, 1984.

"5 צעקות" - בכורה בפסטיבל ישראל 1985, הוצגה בישראל, בפסטיבל אדינבורו 1986, בבולטימור, בפילדלפיה ובניו-יורק. הופקה במסגרת המרכז לתיאטרון ניסיוני, מפעל משותף לקרן ת"א לספרות ואמנות, בנק דיסקונט וקרן תרבות אמריקה ישראל. זכתה לביקורת מעולות בארץ ובחו"ל.

"ארץ המילים הטובות" - הצגה לילדים. בכורה במרכז סוזן דלל אולם ירון ירושלמי 1989, הוצגה בישראל, באוניברסיטה של טנסי (נוקסוויל, פסטיבל) ובבולטימור (תיאטרון הפרויקט).

"זה לא סרט" - בכורה בפסטיבל ישראל 1990, הוצגה בישראל, בפסטיבל תיאטרון בנוקסוויל טנסי, בפילדלפיה (אם. אי. טי.) ובבולטימור (תיאטרון הפרויקט).

"מקלט" - בכורה בפסטיבל אדינבורו 1991, הוצגה בישראל, בבולטימור ובפסטיבל לתיאטרון אלטרנטיבי במדריד. ההצגה זכתה לפרס FRINGE FIRSTS של העיתון SCOTSMAN. **"אצל אווה"** - הופקה בהזמנת פסטיבל קולומביה ארה"ב, בכורת ההצגה התקיימה בפסטיבל זה בחודש יוני 1992, באוגוסט 1992 היא הוצגה בפסטיבל אדינבורו (פרינג') וזכתה לציון לשבח של העיתון "אינדפנדנט". הוצגה באטלנטה (מרץ '93), לונדון (אפריל '93) ופסטיבל גלאזגו (מאי '93).

"שמלה" - בכורה בתיאטרונטו 1994. הצגת יחיד, שחקנית- שרה כהן. ההצגה זכתה לציון לשבח ראשון בפסטיבל. הוצגה כ-150 פעם במקומות שונים בישראל ובפסטיבל קולומביה (ארה"ב).

"אל תשאירו אותי לבד" - בכורה בפסטיבל הצגות ילדים, חיפה, 1994. ההצגה זכתה לציון לשבח ראשון עבור התאורה.

"מכנים לקסנדרה" - הצגת יחיד, שחקנית בריטית- אנטוניה סמית. בכורה בפסטיבל אדינבורו (פרינג'). כמו כן הוצגה בתיאטרון BAC (לונדון).

"מלון טרנזיט" - הופקה בהזמנת פסטיבל מנצ'סטר (עיר הדרמה) בשנת 1995. ההצגה בהשראת אירוע השתלטות מחבלים על מלון סבוי בת"א בשנת 1957. הוצגה במנצ'סטר, בלפסט (פסטיבל מאי), BAC (לונדון), פסטיבל גלאזגו, תיאטרון חולון ובמקומות שונים בישראל.

"שעות מתות" - בכורה בפסטיבל עכו 1996. סיפורן של שתי אסירות, האחת ישראלית והשניה אירית, הכלואות בישראל. הוצגה בישראל, בפסטיבל אדינבורו (פרינג'), פסטיבל דבלין, BAC (לונדון), פסטיבל סינגפור (1998).

"הפטיש" - בכורה בתיאטרון חולון 1997. סיפור חייו של אומן מתכת ירושלמי.

2 שחקנים ומוסיקאי, הוצגה בתיאטרון חולון. **"מסיבת יומולדת"** - הצגת ילדים.

בכורה בתיאטרון חולון 1997. הוצגה בחולון ובמקומות שונים בארץ.

"משפחת אלפרדו" - הצגת רחוב בשיתוף תושבי שכונת ג'סי כהן. הוצגה ברחובות השכונה בהמשכים, פעמיים בשבוע, במשך מספר חודשים. הפקה בשיתוף מתנ"ס לזרוס. **"דד ליון"** - בכורה בפסטיבל דו-אמן 1998.

ההצגה בהשראת המחזה מדיאה. שחקנית- שרה כהן, מוסיקאי- מאיר בנאי.

הוצגה בת"א, בירושלים ובתיאטרון חולון. **"ג'ודי יקירתי"** - בכורה בתיאטרון תמונע, תל אביב, אוקטובר 2000. זכתה לביקורות מעולות ורצה בתיאטרון תמונע.

"השיטה" - בכורה בתיאטרון תמונע, תל אביב- דצמבר 2003. הוצגה בתיאטרון הקאמרי בבודפשט, במסגרת חילופי תרבות ישראל - אירופה.

"בכל מקום באמבטיה שאין בו מים" - בכורה בתיאטרון תמונע, נובמבר 2010 במסגרת העונה הגרמנית.

"מכתב לדיראס" - בכורה בתיאטרון תמונע, דצמבר 2010.

■ צוות היוצרים

יעל דר – עוסקת בתיאטרון כתיבה וצילום. שחקנית בתיאטרון תמונע משנת 1991.

ניצן כהן – מחזאי ובמאי. בין עבודותיו: גבר אישה מלים, משחקי חברה, חם בטבריה, גלם, פרייבט קלוקשן, פחד מוות ועוד.

אייל שכטר – מוסיקה

סולן להקת אבטיפוס, שחקן הבימה, זוכה פרסי השחקן (עכו 2013, "תג מחיר"; תיאטרונטו 2010, "רצח בכביש המהיר"), השתתף בסדרות וסרטים, ביניהם זוכי פרסי וולגין – לנגד עיניים מערביות (תפקיד ראשי, זוכה פרס האקומני בברלין), בסמה מוצ'ו, שנת אפס, פעם הייתי; כותב מוזיקות לסדרות וסרטים; מורה.

טל לוי – מוסיקה

מפיק מוסיקלי, כותב ומלחין בשם הבמה 'טלוי' (אלבום הבכורה 2011, בימים אלה עובד על השני), יצר מוסיקה לסדרות וסרטים, נגן שכיר בהפקות, חבר בלהקת 'אבטיפוס' ועוד.

יאיר ורדי – מעצב תאורה

סיים את לימודי התואר הראשון שלו בתיאטרון וכוריאוגרפיה בהצטיינות יתרה ב Dartington College of Art, Devon, UK ובעל תואר שני בכוריאוגרפיה מה UDK ברלין. כמעצב תאורה יאיר עיצב תאורה לאמנים רבים מכל קשת תחומי האמנות בגלריות, בתיאטראות, במרחב הציבורי ובבמות ברחבי העולם. בימים אלו עובד בתיאטרון תמונע בפיתוח יוזמות ואוצרות.

לירון מינקין – מעצבת תלבושות

מעצבת תלבושות וכובעים לקולנוע ותיאטרון, למדה במחלקה לעיצוב טקסטיל בשנקר. בין עבודותיה: עיצוב לתיאטראות תמונע, הבימה, בית לסין, בית הספר למשחק – יורם לוינשטיין ועוד. מלמדת עיצוב ואיפור לתיאטרון בעמותה עבור בני נוער בסיכון ביפו. מתמחה בעיצוב כובעים בעבודת יד.

אריאל טל ארביב – מעצב תפאורה

בוגר סמינר הקיבוצים, בין עבודותיו: "פנים אחרות" בבימוי אנה בניאל, "אנה ואנה" בבימוי יהושע סובול, "נשיקה לאספלט" בבימוי צדי צרפתי.

שי גבריאלי – מנהלת הצגה

בוגרת תואר ראשון בתיאטרון ותולדות האמנות בהצטיינות מאוניברסיטת תל אביב. עוזרת במאי, מפיקה ומנהלת הצגה. בין הפקותיה: Knit & Clean, לעשן כמו גבר, תיאורמה, הליוגבלוס, אורזי מזוודות, אני, אנג'לינה ג'ולי, ירמה, המלט Machine וקין לאנסמבל תמונע, ועוד, וכן מפיקה בתיאטרון הילדים אורנה פורת, תיאטרון ארצי לילדים ונוער והמדיטק.

■ שחקנים – יוצרים

גיל אלון – המלט

זן מאסטר, זמר, שחקן, במאי ומורה. חתן פרס "שגריר של שלום בעולם" 2015 מטעם Save The World Foundation. בעל תואר "חבר כבוד לכל החיים" באקדמיה האסייתית לקולנוע וטלוויזיה: ניו-דלהי, הודו. הוזמן לשיר עבור האו"ם בטקס יום השואה הבינלאומי – UNCC – בנגקוק. המנהל האמנותי של פסטיבל עכו 2015-2013.

המנהל האמנותי של פסטיבל "ניסוי כלים" 2009-2012. גילם שורה של תפקידים בתיאטרון הרפרטוארי, בפרינג', בטלוויזיה וברדיו. שיחק בסרטיו של אסי דיין "שמיכה חשמלית ושמה משה" ו"מר באום". הנחה את השעשועון "לינגו" בערוץ 2 ואת "מבט לאופרה" בערוץ 8, ערך והגיש את "שורה ראשונה" – מגזין תיאטרון ו"רוח צד" – תכנית פילוסופיה בקול ישראל. ערך מסע בן 8 שנים בארבע יבשות וב-23 מדינות בהן, בין היתר, העביר סדנאות על יצירתיות ברחבי תאילנד בשיתוף עם נסיכה ממשפחת המלוכה, שר במחזמר "הגברים של מהאגוני" בגרמניה, גילם את תפקיד המושל הבריטי בסרט ההודי "האגדה על בָּהֶגֶד סִינְג", הופיע לצידם של ענקי הבוטו קְזוּאָוּ וְיוֹשִׁיטוֹ אֹנֹזוֹ ב"פרח היקום" ביפן, ביים את "שש נפשות מחפשות מחבר", "וויצק" ו"שלומית" בהודו, "חמש" בניו-זילנד, "חדר עם אור רך" בדרום-קוריאה, "תנ"ך בודהיסטי 4" בתאילנד, "הפאדו שלי" בפורטוגל, ו"הכפר הבלתי נראה" בטייוואן.

ייצג את ישראל כזמר, שחקן, במאי מורה ומרצה: בנפאל, הפיליפינים, אוסטרליה, פיג'י, בלגיה, קמבודיה, הולנד, בריטניה, מלטה, מצרים, ארצות-הברית, קנדה, פוארטו-ריקו, סְמוּאָה, סינגפור וברזיל. הוזמן לשיר במלון "הטאג" במוֹנְבֵּי – הודו. הוציא שני תקליטורים כזמר: "סמטת החלומות" ו"גיל אלון שר ז'אק ברל". כתב את הספרים: "צירופים" – שירה, "רק רגע" – יומן מסע למזרח הרחוק, ו"זה מה שזה" – שיחות זן עם יו. ביים את ההצגה "מיון קאמפף" מאת ג'ורג' טאבורי, בפסטיבל עכו 2011. ההצגה זכתה בפרס בימיו השחקנים ובשלושה פרסי המשחק הטוב ביותר. ההצגה אומצה על-ידי תיאטרון "גשר". ביים ב"תמונע" את "ואריאציות גולדברג" מאת ג'ורג' טאבורי, בו הוא משחק גם בתפקיד המרכזי.

בני אלדר – הורציו

ליד ירושלים, בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של ניסן נתיב בירושלים מחזור י"ג. משתתף ב"אויסטר" של להקת המחול של ענבל פינטו ואבשלום פולק מאז 2004. שיחק בהבימה, חיפה, גשר, הקאמרי. שחקן אנסמבל תיאטרון תמונע. משחק בטלוויזיה ובקולנוע.

ריקי חיות – גרטרוד

במאית, שחקנית. בוגרת MA באוניברסיטת תל-אביב. **משחק – תיאטרון (אנגלי) THY 81:** "אי העידים"; "פאטיו"; "ערב בכורה"; "הדב"; "שלוש אחיות"; "הו הימים הטובים"; "ינטל" ועוד. תיאטרון האוניברסיטה/הבימה: "של מי החיים האלה" ועוד. **קולנוע:** "עץ לימון"; "הכל מתחיל בים"; **טלוויזיה:** "כסף קטלני"; "כן או לא"; "חלומות נעורים"; "בנות בראון"; "עד החתונה"; "החברים של נאור"; "חסמבה"; "משפחה טובה" ועוד. **בימוי:** "המעגל"; "הסנדלרית המופלאה"; "חפות"; "אמונה אהבה תקוה" ועוד.

אברהם הורוביץ – קלאודיוס

אברהם הורוביץ – קלאודיוס שחקן. בוגר הסטודיו של ניסן נתיב 1985. שיחק בתיאטרון הבימה, החאן, באר שבע, הרצליה, וידישפיל בתפקידים שונים ומגוונים, והפקות שונות בקולנוע ובטלוויזיה. ב-10 השנים האחרונות משחק באנסמבל תמונע.

עינת ויצמן – אופליה

בעלת תואר שני במחקר תרבות ותואר שני נוסף בתקשורת פוליטית, למדה משחק אצל רותי דייבס ואמיר אוריין. **משחק בתיאטרון:** "דם" – תיאטרון החדר, "ירח ורוד" – פסטיבל תיאטרון קצר, "מועדון הזוהר העולה" – פסטיבל תיאטרון קצר, "ג'ונגל" בצוותא, "ליסטרטה 2000" – הקאמרי, "ג'ננה" – פסטיבל עכו, "עיניים" – תיאטרון ערבי עברי, "עובד שבת" – תיאטרון אל מידאן, "על הבגידה" – תיאטרון תמונע.

זוכת פרס השחקנית בפסטיבל עכו 2009 על משחקה ב"ג'ננה".

משחק בטלוויזיה: "מועדון הזוהר העולה" ערוץ 1, "הפוך" שלוש עונות – ערוץ 2, "זאפ קולטורה", הנחיה – ערוץ 1, "מבצע סבתא" – ערוץ 2, "פרנקו וספקטור" – ערוץ 2, "שאול" ערוץ 2, "אפידורל" סדרת מערכונים – ערוץ 10, "מתי נתנשק" – ערוץ 10

משחק בקולנוע: "אהבה קולומביאנית" 2003, "דימויות" 2004, "שושנה חלוץ מרכזי" 2014, "אני אוהב אותך – הסרט" 2015 (בקרוב), "יומו האחרון של רבין" 2015 (בקרוב).

צילום: גדי דגון

מוסיקאים

ארז דסקל:

אמן יוצר, גיטריסט, מוזיקאי, שחקן, ליצן ובן אדם. השיק לאחרונה את אלבומו הראשון "חדירה לפרטיות" עם ההרכב "ארז דסקל ורוב הסיכויים" בהפקתו המוזיקלית של יהוא ירון, במסע הופעות אינטנסיבי ברחבי הארץ.

אבנר טואג:

נגן גיטרה ויוצר. כיום סולן להקת ה-Pattie Boyds וגיטריסט בהפקות שונות.

שניר שהינו:

מתופף, יוצר, חבר בלהקת האינדי-רוק The Shakes ומנגן בהפקות שונות.

מכונת המלט / היינר מולר

1. אלבום משפחתי

אני הייתי המלט. עמדתי על החוף ודיברתי עם המישברים בלה-בלה-בלה, מאחורי הגב שלי ההריסות של אירופה. הפעמונים צלצלו (והכריזו) על ההלוויה הממלכתית, רוצח ואלמנה זוג, בצעדי אווז מאחורי הארון של הפגר הנעלה חברי המועצה, מייללים באבל לא כל כך משתלם מי זה המת בארון המתים/ אם שומעים הרבה בכי וצעקות / סימן שהמת נדבן גדול (חרוזים) משמר כבוד של התושבים, פרי חוכמת המדינה שלו הוא היה איש שלקח הכל מכולם. עצרתי את התהלוכה של ההלוויה, פתחתי בכוח את הארון עם החרב, תוך כדי כך נשבר הלהב, עם השרידים הקהים הצליח לי, וחילקתי את המוליד בשר ובשר חברים בין הדמויות העלובות שעמדו מסביב. האבל נהייה חגיגה, החגיגה מצמוצים של זלילה על הארון הריק הרוצח עלה על האלמנה שאני אעזור לך לעלות דוד תפתחי את הרגלים אמא'לה. נשכבתי על הרצפה ושמעתי את העולם עושה סיבוב בצעד המדוד של הריקבון.

I'M GOOD HAMLET GI'ME A CAUSE FOR GRIEF
AH THE WHOLE GLOBE FOR A REAL SORROW
RICHARD THE THIRD I THE PRINCEKILLING KING
OH MY PEOPLE WHAT HAVE I DONE UNTO THEE
כמו גיבן אני גורר את המוח שלי הכבד
Clown שני באביב קומוניסטי
SOMETHING IS ROTTEN IN THIS AGE OF HOPE
LETS DELVE IN EARTH AND BLOW HER AT THE MOON

הנה מגיע הרוח שעשה אותי, הגרזן עוד בגולגולת. לא חייב להוריד את הכובע, אני יודע, יש לך חור אחד יותר מדי. הלוואי שלאמא שלי היה אחד פחות מדי, כשאתה היית עוד בשר ודם: הייתי נחסך ממני. היו צריכים לתפור נשים, עולם בלי אימהות. היינו יכולים לשחוט אחד את השני בשקט, ובאיזושהי אופטימיות, אם החיים היו נהיים לנו ארוכים מדי או שהגרזן צר מדי בשביל הצעקה שלנו. מה אתה רוצה ממני. הלוויה ממלכתית לא מספיק לך. שנורר זקן. מה, אין לך דם על הנעליים(?). מה אכפת לי מהגווייה שלך. תשמח שהידיית בולטת, אולי תגיע לשמים. למה אתה מחכה. התרנגולים נשחטו. לא יהיה מחר.

(האם) אני צריך
בגלל שככה נהוג לתקוע חתיכת ברזל ב-
שאר בשר או שאר של שאר בשר
להיתקע פה כי העולם מסתובב
אלוהים תשבור לי את הצוואר בצניחה מאיזה
ספסל בפאב

כניסת הורציו. איש אמונן של המחשבות שלי, שמלאות בדם, מאז שהבוקר התעטף בשמים הריקים. אתה בא מאוחר מדי חבר שלי בשביל התלוש משכורת שלך/אין לך מקום במחזה-תוגה שלי. הורציו, אתה מכיר אותי (?). אתה חבר שלי (?), הורציו. אם אתה מכיר אותי, איך אתה יכול להיות חבר שלי. אתה רוצה לשחק את פולוניוס, שרוצה לשכב עם הבת שלו, אופליה רבת חן, היא נכנסת על הקיו, תראה איך שהיא מנדנדת את התחת, תפקיד טראגי. הורציופולוניוס. ידעתי שאתה שחקן. גם אני, אני משחק את המלט. דנמרק היא בית סוהר, ביננו צומח קיר. תראה מה צומח מתוך הקיר. יציאת פולוניוס. הכלה אמא שלי. השדיים שלה ערוגה של שושנים, הרחם שלה מחילה של נחש.

שבחת את הטקסט שלך, אמא'לה (?). אני אלחש לך את הטקסט תרחץ את הרצח מהפרצוף נסיך שלי/ותעשה לדנמרק החדשה עיניים. אני אעשה ממך בתולה בחזרה, אמא, שלמלך שלך יהיה דם בחתונה. רחם-אם זה לא רחוב חד סטרי. עכשיו אני אקשור לך את הידיים מאחורי הגב, כי החיבוק שלך מגעיל אותי, עם ההינומה שלך. עכשיו אני אקרע לך את השמלת-כלה. עכשיו את צריכה לצעוק. עכשיו אני מורח את הקרעים של השמלת-כלה שלך בעפר שאבא שלי נהיה, את הקרעים בפנים שלך בבטן שלך בשדיים שלך. עכשיו תהיי שלי, אמא שלי, בעקבותיו, עקבותיו של אבא שלי, הלא נראים. את הצעקה שלך אני חונק עם השפתיים שלי. פרי בטןך, את מזהה, לא(?). עכשיו לך אל החתונה שלך, זונה, תיפתחי לאור השמש של דנמרק, שזורחת על המתים ועל החיים. אני אתקע את הגווייה באסלה, שהארמון ייחנק בחרא-מלכים. ואז תני לי לאכול לך את הלב, אופליה, שבוכה את הדמעות שלי.

2. אירופה של האשה

Enormous room. אופליה. הלב שלה הוא שעון.

אופליה (מקהלה/המלט) אני אופליה. שהנחל לא החזיק. האשה על החבל האשה עם הוורידים החתוכים האשה עם המנת-יתר **שלג על השפתיים** האשה עם הראש בתנור גז. אתמול הפסקתי להרוג את עצמי. אני לבדי עם השדיים שלי הירכיים שלי הרחם שלי. אני מנפצת את המכשירים של הכלא שלי את הכסא את השולחן את המיטה. אני הורסת את שדה הקרב שהיה הבית שלי. אני קורעת את הדלתות לרווחה, שהרוח תוכל להיכנס והצעקה של העולם. אני מנפצת את החלון. עם הידיים המדממות שלי אני קורעת את התצלומים של הגברים שאהבתי ושהשתמשו בי על המיטה על השולחן על הכיסא על הרצפה. אני מעלה באש את הבית-סוהר שלי. אני זורקת את הבגדים שלי לתוך האש. אני חופרת את השעון שהיה הלב שלי מתוך החזה. אני יורדת לרחובות, לבושה בדם שלי.

3. סרקצו

האוניברסיטה של המתים. לחישות ומלמולים. ממצבות הקבר שלהם (קתדרות) הפילוסופים המתים זורקים את הספרים שלהם על המלט. תערוכה (בלט) של הנשים המתות. האשה על החבל האשה עם הוורידים החתוכים וכו'. המלט מתבונן בהן כצופה במוזיאון (תיאטרון). הנשים המתות קורעות לו את הבגדים מעל הגוף. מתוך ארון מתים שעומד זקוף עם הכתובת **המלט** יוצאים קלודיוס ואופליה, לבושה ומאופרת כמו זונה. סטריפטז של אופליה.

אופליה: אתה רוצה לאכול לי את הלב, המלט(?) צוחקת.
המלט (ידיים על הפנים): אני רוצה להיות אשה.

המלט לובש את הבגדים של אופליה, אופליה מאפרת אותו במסכה של זונה, קלודיוס, שהוא עכשיו האבא של המלט, צוחק בלי קול, אופליה שולחת להמלט נשיקה ונכנסת בחזרה לארון מתים עם קלודיוס/אבא של המלט. המלט בפוזה של זונה. מלאך, עם הפנים בעורף: הורציו. רוקד עם המלט.

קול(ות) מתוך ארון המתים: התאהב את אשר הרגת?

הריקוד נהיה מהיר יותר ופרוע יותר. צחוק מתוך ארון המתים. על נדנדה המדונה עם סרטן השד. הורציו פותח מטריה, מחבק את המלט. Freeze מתחת למטריה. סרטן השד זורח כמו שמש.

4. מגפה בבודפסט קרב בגרינלנד

(PEST בבודה – בודפסט)

חדר 2, שאופליה הרסה. שריון ריק, גרזן בקסדה.

המלט: התנור פולט פיח במהומות של אוקטובר.

A BAD COLD HE HAD OF IT JUST THE WORST

TIME

JUST THE WORST TIME OF THE YEAR FOR

A REVOLUTION

בפרברים הבטון פורח והולך

דוקטור ז'יוואגו בוכה

על הזאבים שלו

בחורף לפעמים הם באו לתוך הכפר

וקרעו לגזרים בשר של כמה איכרים

פושט את המסכה והתלבושת.

השחקן שמשחק את המלט אני לא המלט. אני כבר לא משחק יותר שום תפקיד. המלים שלי לא אומרות לי יותר כלום. המחשבות שלי מוצצות את התמונות מהדם. הדראמה שלי כבר לא קורית. מאחורי מקימים את התפאורה. אנשים שהדרמה שלי לא מעניינת אותם, בשביל אנשים, שהיא לא נוגעת להם בכלום. אני גם כן כבר לא מתעניין. אני כבר לא משתתף.

פועלי הבמה מעמידים, בלי שהשחקן שמשחק את המלט ישים לב, פריז'ידר ושלוש טלויזיות. טרטור של המקרר. שלושה ערוצים בלי סאונד.

התפאורה זה אנדרטה. היא מציגה בגודל מאה לאחד איש שעשה היסטוריה. התאבנות של תקווה. השם לא ממש עקרוני. התקווה לא התגשמה. האנדרטה שוכבת על הרצפה, הפילו אותה שלוש שנים אחרי ההלווייה הממלכתית של השנוא והנערץ אלה שעלו אחריו לשלטון. האבן משמשת למגורים. בחורים המרווחים של האף ושל האוזניים בקפלים של העור ושל המדים של הפסל המנופץ מתגוררת האוכלוסייה היותר ענייה של עיר הבירה. אחרי נפילת האנדרטה בא אחרי פסק זמן ראוי מרד. הדראמה שלי, אם היא היתה קורית, היתה קורית בזמן של המרד. המרד מתחיל כמו טיול רגלי, נגד חוקי התעבורה במהלך המשמרת בעבודה. הרחוב שייך להולכי רגל. פה ושם הופכים מכונית. סיוט של משליך סכינים: נסיעה איטית דרך רחוב חד סטרי אל חניון שמגיעים אליו בליט ברירה מוקף הולכי רגל חמושים.

שוטרים, אם הם עומדים בדרך, נשטפים אל התעלה בצד הכביש. כשהתהלוכה מגיעה לקריית הממשלה, היא נבלמת מול טור של שוטרים. מתגודדות קבוצות ועולים מתוכן נואמים. ממרפסת של בניין ממשלתי מופיע אדם עם פראק שתפור עליו רע ומתחיל גם כן לנאום. כשפוגעת בו האבן הראשונה, גם הוא נרתע אל מאחורי דלת כפולה מזכוכית משוריינת. מתוך הקריאה ליותר חופש עולה פתאום צעקה להפיל את המשטר. מתחילים לפרוק את נשקם של שוטרים, פולשים לשניים שלושה בניינים, בית סוהר תחנת משטרה מחלקה של המשטרה החשאית, תולים תריסר משת"פים מהרגליים, המשטר מזעיק יחידות צבא, משוריינים. המקום שלי, אם הדראמה שלי היתה קורית, היה משני צדי החזית, בין החזיתות, מעל. אני עומד בריח הזיעה של ההמון, וזורק אבנים על שוטרים חיילים משוריינים זכוכית משוריינת. אני מסתכל דרך הדלת הכפולה מזכוכית משוריינת על נחשולי ההמון ומריח את הזיעה של הפחד שלי. אני מטלטל, נחנק מבחילה, את האגרוף שלי לעומתי, אני שעומד מאחורי הדלת המשוריינת. אני רואה, מטלטל מפחד ובוז, בתוך נחשולי ההמון, אותי, קצף על השפתיים, מטלטל את האגרוף שלי לעומתי. אני תולה לי מהרגליים את הבשר שלי במדים. אני החייל בצריח, הראש שלי ריק בתוך הקסדה, הצעקה נחנקת מתחת לשרשראות. אני מכונת כתיבה. אני כורך את הלולאה, כשמנהיגי הכנופיה נתלים, מושך את הכיסא מתחת הרגליים, ושובר לי את הצוואר. אני האסיר שלי. אני מזין את המחשב בנתונים שלי. התפקידים שלי רוק ומרקקה סבין ופצע שן וגרון צוואר וחבל. אני מאגר מידע. מדמם בתוך ההמון. מתנשם מאחורי הדלת המשוריינת. מפריש בוך של מלים בתוך הכדור-פורח שלי שאטום לקולות מעל הקרב. הדרמה שלי לא קרתה. הטקסט הלך לאיבוד. השחקנים תלו את הפרצופים על מסמר בחדר הלבשה. בתיבה שלו הולך ונרקב הלחשן. באולם פגרי מגפה מפוחלצים לא מזיזים אצבע. אני הולך הביתה והורג את הזמן, ביחד עם עצמי הלא מחולק.

טלוידיה של גועל יומי גועל

על רכילות מוכנה מראש; על מרשמים לשמחת חיים

איך כותבים **תרבות פנאי**

את רצח יומנו תן לנו עכשיו

כי לך הכלום גועל

על השקר שמאמינים לו

השקרנים ולא אף אחד אחר גועל

על השקר שמאמינים לו גועל

חקוק על הפרצוף של אנשי המעש

מהמאבק על מישרות בחירות חשבונות בנק

גועל מרכבת מלחמה עם סכינים נוצצות מפואנטות

אני הולך דרך רחובות קניונים פנים

עם הצלקת של הקרב על הצרכנות עוני

בלי כבוד עוני בלי כבוד
של סבינים של אגרון על אגרון
הגוף המושפל של נשים
תקוות דורות
נחנקים בדם פחדנות טמטום
צחוק מבטן מתה
יחי קוקה קולה
ממלכה
עבור רוצח

**הייתי מקבת המלך הציע לי את הפילגש השלישית שלו הכרתי כל שומה על הירך
שלה רסקולניקוב קרוב ללב מתחת למעיל האחד ויחיד הגרזן לגולגולת
האחת ויחידה**

של המלווה במשכון

בבדידות של שדות התעופה

אני נושם אני

יש לי פריבילגיות הגועל שלי

זה פריבילגיה

סוככים עלי קירות

גדר תיל בית סוהר

תצלום של המחבר .

אני לא רוצה יותר לאכול לשתות לנשום לאהוב אשה גבר ילד חיה. אני לא רוצה יותר
למות. אני לא רוצה יותר להרוג.

קריעה של התצלום של המחבר .

אני פורץ את הבשר החתום שלי. אני רוצה לגור בוורידים שלי, במיח של העצמות שלי,
במבוך של הגולגולת שלי. אני נסוג בחזרה לתוך הקרביים שלי. אני מתמקם בתוך החרא
שלי, בתוך הדם שלי. באיזשהו מקום שוברים גופים, שאני אוכל לגור בתוך החרא שלי.
באיזשהו מקום פותחים גופים, שאני אוכל להתבודד עם הדם שלי. המחשבות שלי
פצעים במוח שלי. המוח שלי צלקת. אני רוצה להיות מכונה. נשק אחוז רגליים לך שום
כאב שום מחשבה.

*מסך שחור בטלויזיות. דם מתוך הפריז'ידר. שלוש נשים ערומות: מארקס לנין מאו.
מדברים בעת ובעונה אחת כל אחד בשפה שלו את הטקסט **מדובר על להשליך**
מעליך את כל התנאים, שבהם האדם.... (מארקס ביקורת הפילוסופיה של הגל)
השחקן שמשחק את המלט לובש את התלבושת ואת המסכה.*

המלט הנסיך הדני ומזון לתולעים כושל
מחור לחור בחור האחרון סחוט
בגב שלו הרוח שהוליד אותו
ירוק כמו הבשר של אופליה בלידה
וממש לפני קריאת התרנגול השלישית קרע
ליצן את אדרת השוטים של הפילוסוף
זוחל כלב דם מפוטם לתוך המשוריין
נכנס לתוך השריון, מבקע עם הגרזן את הראשים של מארקס לנין ומאו. שלג.
עידן הקרח.

5. כוח עמידה מטורף/בתוך השריון המפחיד/ מילניום

ים עמוק. אופליה בכסא גלגלים. דגים חלקי ספינות טרופות גופות וחלקי גופות שטים ועוברים.

אופליה בזמן ששני גברים בחלוקי-רופאים קושרים ועוטפים אותה ואת כסא הגלגלים מלמטה עד למעלה בתחבושות: מדברת אלקטרה. מלב המאפליה. תחת שמש גלגל העינויים. לערי הבירה של העולם. בשמם של הקורבנות. אני פולטת את כל הזרע שקלטתי. אני ממירה את החלב של השדיים שלי ברעל קטלני. אני לוקחת בחזרה את העולם שאני ילדתי. אני חונקת את העולם, שאני ילדתי, בין הירכיים שלי. אני קוברת אותו בתוך הערווה שלי. הלאה עם האושר של הכניעה. יחי שנאה, בוז, מרד, מוות. כשהיא תלך עם סכין של אטליז דרך חדר השינה שלכם, תדעו את האמת.

הגברים יוצאים. אופליה נשארת על הבמה, ללא נייע באריזה הלבנה שלה.

אם הייתי המלט, הייתי מעבדת את "המלטMachine" של היינר מולר ואת "המלט" של שייקספיר למחזה. וזה בדיוק מה שעשיתי. בתוך מציאות נתונה, שלא בידיי, דרך האמנות, אני יכולה לבטא את הקול שלי וקולם של עוד אנשים שרוצים שפה אחרת. שרוצים דיאלוג. אם הייתי יכולה, הייתי מוותרת על מניפולציות, משחקי כח, נקמה.

הייתי מקטינה פערים בחברה, הייתי מתחנת עם אופליה, מוותרת על המלוכה, על המעמד והולכת לעבוד קשה. שם מרגישים את החיים. כן, וגם הייתי כותבת.

מתוך הביקורות:

"מחזה מיוחד, צוקרמן יוצרת עולם עכשווי שאין מנוס ממנו" WYBORCZA KATRINA SUDOL
"שילוב עוצמתי של שני המחזות, מעורר התפעלות. אינטרפרטציה עשירה,

הישג פנטסטי של הלהקה" ROWENA HAWKINS, PLAYS TO SEE

"אירוע תיאטרלי מרשים, מטלטל, חסר תקדים בהיקפו" מרב יודילוביץ', YNET

"המלטMachine" מאת: היינר מולר

תרגום: דורון תבורי

טקסטים מ"המלט" בתרגום: דורי פרנס

עיבוד וכתיבה: נאוה צוקרמן, יעל דר

בימוי: נאוה צוקרמן

מוסיקה: אייל שבטר, טל לוי

שחקנים יוצרים:

בני אלדר, גיל אלון, עינת ויצמן, אברהם הורוביץ, ריקי חיות

עיצוב תאורה: יאיר ורדי

עיצוב תפאורה: אריאל טל ארביב

עיצוב תלבושות: לירון מינקין

נגנים: ארז דסקל, אבנר טואג, שנir שהינו

ניהול הצגה: שי גבריאלי

השיר "ילדי התקופה": ויסלבה שימבורסקה בתרגום: רפי וייכרט

וידאו: יעל דר | צילום: גדי דגון

ניהול טכני: ניר פרטוש | ייעוץ סנפלינג: גולן דנן

תודה מיוחדת לניצן כהן על עיצוב דמותו של הורציו.

רפרטואר אנסמבל תמונע לשנת 2018

המלט Machine

מאת: היינר מולר // בימוי: נאוה צוקרמן

בחוץ לפני הדלת

מאת: וולפגנג בורכרט // בימוי: מתיאס גהרט

ימים מאושרים

מאת: סמואל בקט
תרגום ובימוי: ריקי חיות

קין

מאת: נאוה צוקרמן ואלמה וייך
בימוי: נאוה צוקרמן

